

# ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 1.200.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ



*Ολίβια*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



*Οδύβια*

# ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **ΟΛΙΒΙΑ**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2021  
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Emma Goulder/Trevillion Images,  
tomertu/Shutterstock  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2021, 40.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3779-8  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3780-4

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

<b>ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.</b>	<b>PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.</b>
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: [info@psychogios.gr](mailto:info@psychogios.gr)  
[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

# Ολίβια



## ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

*Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο!* 2010  
*Αγαπώ θα πει χάνομαι*, 2010  
*Κόκκινο κοράλλι*, 2011  
*Μικροί άγγελοι*, 2012  
*Άρωμα βανίλιας*, 2013  
*Δίδυμα φεγγάρια*, 2014  
*Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης*, 2014  
*Μην πιστεύεις στην αλήθεια*, 2015  
*Στην αγκαλιά του ήλιου*, 2015  
*Δυο φιλιά για την Αμέλια*, 2016  
*Βαθύ γαλάζιο*, 2016  
*Θάλασσα-φωτιά*, 2017  
*Αγάπη-δηλητήριο*, 2017  
*Αστέρια στην άμμο*, 2018  
*Η αγαπημένη των θεών*, 2019  
*Τιρκουάζ*, 2020

*Στην Άννα, τη μητέρα της καρδιάς μου,  
που «έφυγε» από κοντά μου για να κολυμπήσει  
στο βαθύ μπλε του ουρανού...*



## Ζωντανεύοντας την Ολίβια

**Η**ταν μια μικροκαμωμένη, αδύνατη κοπέλα με κάτι μεγάλη γαλάζια εκφραστικά μάτια και μαύρα μαλλιά, κουρεμένα αγορίστικα. Το βλέμμα της ήταν έξυπνο, σπινθηροβόλο, έγραφα στο Τιρκουάζ\* για την Ολίβια, την υπαστυνόμο.

Ήταν ένας από τους δευτερεύοντες χαρακτήρες, αυτούς που εμφανίζονται λίγο για να επηρεάσουν την πλοκή, για να με βοηθήσουν να ξεσκεπάσω μυστικά που κόβουν την ανάσα.

Μεμιάς με συνάραπασαν τα αντιφατικά στοιχεία της προσωπικότητάς της, ο κοινωνικός της ρόλος. Ακτινοβολούσε δυναμισμό αυτή η κοπέλα και δεν ήταν εμφανίσιμη μόνο εξωτερικά, η ομορφιά της ψυχής της ήταν ολοφάνερη. Κι όσο περισσότερο τη «χρησιμοποιούσα» τόσο πιο πολύ κέρδιζε τον θαυμασμό μου. Φαινόταν ευφυής, δραστήρια και ταυτόχρονα ενάλωτη. Υπεύθυνη, γεμάτη αυτοπεποίθηση, με άριστες επικοινωνιακές δεξιότητες, είχε μάθει να θέτει από την αρχή τα όριά της. Το επάγγελμα που είχε διαλέξει ήταν δύσκολο, απαιτητικό. Το είχε επιλέξει συνειδητά όμως, γιατί μεγάλωσε μαζί του, έμαθε να το αγαπάει. Ερχόταν καθημερινά αντιμέτωπη με το σκοτάδι, ισορροπούσε σε μια λεπτή γραμμή, ανάγκαζε το μυαλό της να παίρνει γρήγορες

---

\* Τιρκουάζ, εκδόσεις Ψυχογιός, 2020.

στροφές. Έθετε σε κίνδυνο τον εαυτό της, παλεύοντας να αντι-κρίσει το φως. Ήταν αστυνομικός γένους θηλυκού και, όπως όλες οι συνάδελφοί της, αργά ή γρήγορα, θα έπρεπε να συνδυάσει τον ρόλο της με αυτόν της μητέρας και της συζύγου.

Να συνδυάσει το μπιμπερό με το όπλο.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως δεν μπορούσα να σταματήσω να γράφω για εκείνη, πως θα ήταν η βασική ηρωίδα του επόμενου μυθιστορημάτος μου.

Κάπως έτσι γεννήθηκε η Ολίβια.

Βούτηξα στο παρελθόν της, συμμερίστηκα όλα τα εμπόδια στο διάβα της, ένιωσα περήφανη για εκείνη, πάλεψα να ανακαλύψω τα κρυμμένα μυστικά της ζωής της.

Υπάρχουν άραγε αλήθειες, αμείλικτες αλήθειες, που δεν πρέπει να λέγονται; Αλήθειες που τρομοκρατούν, που γράφονται με ανεξίτηλα γράμματα στις καρδιές, κάνοντάς τες να ματώνουν;

Και στα παιδιά μας; Πρέπει να λέμε την αλήθεια, να τα φέρνουμε αντιμέτωπα με τη σκληρή πραγματικότητα; Μήπως τα ψέματά είναι προτιμότερα ή υπονομεύουν τη σχέση μας μαζί τους; Ωφελούν ή βλάπτουν την ψυχική τους υγεία;

Κάποια στιγμή η ηρωίδα μου αναγκάζεται να αφήσει πίσω της τον σπαραγμό, να βρει ξανά το νόημα της ύπαρξής της. Μεταμορφώνεται σε άγγελο δικαιοσύνης, σαν κι εκείνο τον μικρούλη άγγελο-τατουάζ που χαράζει στο μπράτσο της. Όσπου αναπάντεχα τα χρώματα στον καμβά της ζωής της ανακατεύονται. Και τότε έρχεται αντιμέτωπη με τον άλλο της εαυτό.

Είναι συναρπαστικό να γράφεις για το άσπρο και το μαύρο, για σχέσεις ασπρόμαυρες. Τίποτα όμως δεν είναι απόλυτο. Κανένας χαρακτήρας δεν είναι προβλέψιμος. Στη γωνία του δρόμου τον περιμένουν πάντα οι ανατροπές.

Η Ολίβια είναι μια γυναίκα που αντιμετωπίζει κατάματα τους φόβους της. Ξέρει, όπως όλοι μας, πως τα ψυχικά τραύματα δεν επουλώνονται αν τα αγνοήσουμε. Απλά γιγαντώνονται ολοένα και περισσότερο.

Πιστεύω πως όλες οι γυναίκες κρύβουμε μια Ολίβια μέσα μας. Σαν κι εκείνη, αποζητούμε κάποιον να αρπάξει από το βλέμμα μας τον πόνο, να τον κάνει δικό του και μετά να τον ξεορκίσει. Κάποιον που να μας κοιτάει και να μας λέει, χωρίς να μιλάει, όλα όσα θα θέλαμε να ακούσουμε. Κι είναι ευλογημένη η ηρωίδα μου, γιατί συναντά τον έρωτα, τον δυνατό, τον σαρωτικό. Δεν την τρομάζει η έντασή του, βιώνει την τρέλα και το πάθος του. Νιώθει, δίνει και παίρνει, ματώνει, ξαναγεννιέται. Ο έρωτας της χαρίζει μαθήματα αιώνια, της γνωρίζει την αγάπη, βαθιά λαχτάρα της ύπαρξής της είναι.

Το χάρηκα στ' αλήθεια αυτό το μυθιστόρημα, δε μετάνιωσα που ακολούθησα τα βήματα της αστυνομικού μου, βήματα τα οποία με οδήγησαν σε γεγονότα συγκλονιστικά.

Με οδήγησαν στον Αντώνη, αλλά και στην Ελεάννα. Στον Φαίδωνα, στον Αδριανό, στον Μάνο. Σε ήρωες πολλούς, τόσο ίδιους αλλά και τόσο διαφορετικούς μέσα στην πολυπλοκότητά τους. Μερικοί γοητεύουν μεμιάς, αυθόρμητα, αβίαστα, κι άλλοι χρειάζεται να παλέψουν για να κερδίσουν τη συμπάθειά μας.

Τα βήματά της με οδήγησαν και σε έρωτες που μας χαρίζουν πολλά και μας κοστίζουν άλλα τόσα. Ανοίγουν πληγές μέσα μας, μας αναγκάζουν να μπερδέψουμε τη χαρά με τη θλίψη, το γέλιο με το κλάμα. Βιώνουμε τι θα πει συντροφικότητα κοντά τους, αλλά και προδοσία, όπως όταν ξεστομίζουμε το «σ' αγαπώ» σε ανθρώπους που δεν το αξίζουν, όπως όταν επιβιβασόμαστε σε ένα αυτοκίνητο χωρίς φρένα.

Κάποια στιγμή αναρωτιέμαι ποια ευθύνη είναι μεγαλύτερη για μια μητέρα. Απέναντι στο παιδί της ή απέναντι στον εαυτό της; Πασχίζω να ανακαλύψω τη συγχώρεση και τη δύναμή της, εκείνη την προσωπική διαδρομή κάθαρσης που οδηγεί στην απελευθέρωση. Τότε που φτάνει η στιγμή να προχωρήσουμε παρακάτω συγχωρώντας όσους μας πλήγωσαν ή και τον ίδιο μας τον εαυτό ακόμα.

Τι συμβαίνει άραγε όταν δεν καταφέρνουμε να κυριαρχήσου-

με στο τέρας που έχει τρυνπώσει μέσα μας, το τέρας της ζήλιας; Ο φόβος μήπως χάσουμε κάποιον που αγαπάμε φτάνει στα όρια του ψυχαναγκασμού. Και τότε το μέλι της αγάπης μεταμορφώνεται σε φαρμάκι. Γινόμαστε κτητικοί, απαιτητικοί.

Γιατί παθαίνουμε εμμονή με ανθρώπους που μας απορρίπτουν; Γιατί συνηθίζουμε να θέλουμε αυτό που δεν μπορούμε να έχουμε; Τους χαρίζουμε τον εαυτό μας κι εκείνοι μας προσφέρουν ψίχουλα. Φαντάζει εθισμός κάτι τέτοιο, το ναρκωτικό μας είναι ο άνθρωπος που προσπαθεί να μας διώξει από κοντά του. Φταίει η χαμηλή αυτοεκτίμησή μας;

Ο καθένας μας είναι μοναδικός και κανένας δεν είναι τέλειος. Πώς είναι δυνατόν όμως να υπάρχουν άνθρωποι που σκορπούν απλόχερα την κακία τους, που πιστεύουν πως είναι θεοί και παίζουν με τις ζωές των άλλων; Και τι κρίμα να υπάρχουν σχέσεις χωρίς έρωτα, γάμοι χωρίς αγάπη. Μοιάζουν με ουρανό που δε διεκδικούν λαμπερά ηλιοβασιλέματα, λουλούδια ψεύτικα, ταξίδια χωρίς προορισμό, ρωγμές καρδιάς...

Γράφω και σας ευχαριστώ, γράφω και σκέφτομαι όλα όσα μου σχολιάζετε διαβάζοντας τα μυθιστορήματά μου. Είναι συναρπαστικό να δημιουργώ, να σας παρασέρνω έξω από την καθημερινότητα, να σας πείθω πως τα όνειρά σας μπορούν να πραγματοποιηθούν. Κι είσαστε εσείς η ανάσα της γραφής μου. Πολύτιμα για μένα τα λόγια σας, με ενθαρρύνουν, μου προσφέρουν απίστευτη δύναμη.

Γράφω για την καθημερινή ζωή και τα προβλήματά της. Χάρη σε σας και μαζί με σας, παλεύω για τη λύση, μέσα από την αδιάκοπη πλοκή, την αγωνία, τις ανατροπές, πασχίζω να ακουμπήσω διαφορετικές αισθήσεις στη σκέψη και την ψυχή σας. Κι αν λίγο, ελάχιστα, ανάμεσα στις συνθήκες και τα γεγονότα των βιβλίων μου βρείτε ένα κομμάτι από τον εαυτό σας, να ξέρετε πως είναι το μεγαλύτερο βραβείο ψυχής για μένα.

Κάθε ταξίδι, οποιοδήποτε ταξίδι, έρωτας είναι, έρωτας του καινούργιου, του διαφορετικού. Μια αίσθηση πραγματικής ελευ-

θερίας, ένας τρόπος να μάθουμε λίγο καλύτερα τον εαυτό μας. Η Ολίβια ταξιδεύει στην Αμοργό, στο Αγκίστρι, στην Απόνησο, στον Άγιο Αχίλλειο, στη Μικρή Πρέσπα, στην Καστοριά, στην Πάργα, στη Νάξο. Αλλά και στο Μιλάνο, στη Βενετία, στην Ίμπιζα, στο Ντουμπάι, στο Άμπου Ντάμπι, στην Τουλούζη, στο Αλμπί, στη Σρι Λάνκα και στην καρδιά του αραβικού κόσμου, το Κάιρο.

Ευχαριστώ για άλλη μια φορά τις εκδόσεις Ψυχογίος, που βρίσκονται κοντά μου, ευχαριστώ ιδιαίτερα την υπεύθυνη έκδοσης, την πολυαγαπημένη μου Αγγέλα Σωτηρίου, την ψυχή του εκδοτικού. Για το νοιάξιμο, τη δύναμη, την ασφάλεια, την τρυφερότητα που μου χαρίζει πάντα. Για το πάθος της, που γίνεται πάντα ένα με το δικό μου.

Ζωντανεύοντας την Ολίβια το μυαλό μου έτρεξε πολλές φορές και σε μια άλλη αγαπημένη μου στις εκδόσεις Ψυχογίος, την Κλειώ Ζαχαριάδη, τη διευθύντρια Μάρκετινγκ. Μικροκαμωμένη, λεπτεπίλεπτη, αεικίνητη, εμφανισιακά μοιάζει με την Ολίβια, ακτινοβολεί δυναμισμό, παθιάζεται με τη δουλειά της, λατρεύει το δίκαιο και νιώθω πως έχει την ίδια δύναμη, την ίδια ομορφιά ψυχής με την ηρωίδα μου.

Ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου για άλλη μια φορά και τον Δημήτρη Κωτσαντώνη, τέως αστυνομικό διευθυντή της Γενικής Ασφάλειας Αθηνών, για τη βοήθειά του στα θέματα που έχουν σχέση με την αστυνομία. Σε αυτό το μυθιστόρημα τον ζάλισα πραγματικά με τις ερωτήσεις μου ολόκληρη τη χρονιά, κι εκείνος, ακούραστος, απάντησε σε όλες και με κάθε λεπτομέρεια. Αν δε βρισκόταν δίπλα μου σε όλα τα «εγκλήματά» μου, δε θα μπορούσα να τα αποδώσω με τόση ακρίβεια και ρεαλισμό.

Αφεθείτε στη μαγεία αυτού του μυθιστορήματος. Ίσως τίποτα να μην είναι τυχαίο στη ζωή, να υπάρχει πάντα κάποια αιτία. Να συμβαίνουν όλα για κάποιο λόγο, να εξυπηρετούν κάποιο σκοπό. Όλα όσα γίνονται μπορεί να είναι προπομποί σε αυτά που έπονται, αυτά που έχουν πραγματικό νόημα κι αξίζει να συμ-



βούν. Το μόνο που πρέπει να κάνετε είναι να τα διαχειριστείτε σωστά, χωρίς να χάνετε την υπομονή, το κουράγιο, την ελπίδα σας.

Η αγάπη είναι ο δικός μας ήλιος. Ζούμε πραγματικά όταν νικήσουμε τους φόβους μας. Γιατί αγαπώ σημαίνει δε φοβάμαι.

Η αγάπη είναι χάδι Θεού, άνοιγμα ψυχής.

Το μόνο αληθινό μας ταξίδι.

Ζούμε αληθινά από τότε που βρίσκουμε μια θέση στη ζωή των άλλων, όπως λέει κι ο αγαπημένος μου Τάσος Λειβαδίτης.

Κι ο κόσμος μας υπάρχει μονάχα όταν τον μοιραζόμαστε...

PENA ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

**Η**πια την τελευταία γουλιά από το ποτό μου και σηκώθηκα απότομα όρθιος. Και τότε χάθηκαν τα πάντα από μπροστά μου. Εκείνος ο άντρας, το μπαρ, ακόμα και η φωτογραφία της Σκάρλετ Γιόχανσον στον τοίχο.

Στα αυτιά μου δεν ακουγόταν η μουσική του ντιτζέι, μόνο ένας βόμβος, ένας περιεργος βόμβος, που όλο και δυνάμωνε.

Και τότε όλα άρχισαν να γυρίζουν γύρω μου.

«Μα τι... τι...» ψέλλισα.

Ένιωσα περισσότερο παρά είδα πως δε βρισκόμουν πια στο αγαπημένο μου μπαρ. Ήμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα σε ένα ξύλινο πάτωμα.

Στο σαλόνι του σπιτιού μου.

Όχι, όχι, δεν ήταν ξύλινο, φτιαγμένο από λάμινεϊτ ήταν, ένα συνθετικό προϊόν που αποτελείται από πολλαπλές στρώσεις διαφορετικών υλικών. Το είχα επιλέξει αντί για το φυσικό ξύλο. Ήταν πιο φθηνό και μια καλή εναλλακτική λύση.

Μα τι σκεφτόμουν;

Μου φαίνεται πως γέλασα, αλλά δεν ήμουν και σίγουρος. Μπορεί να έχασα και τις αισθήσεις μου για λίγο, για πολύ λίγο. Δεν παίρνω όρκο.

Κάποια στιγμή αναστέναξα και προσπάθησα να σηκωθώ όρθιος. Μια παράξενη μεταλλική μυρωδιά πλανιόταν στον αέρα. Η δεξιά μου παλάμη άγγιζε κάτι παχύρρευστο. Μέλι ήταν;

Μέλι ριγμένο στο πάτωμα;

Τι στο καλό συνέβαινε;

Προσπάθησα να κοιτάξω τα δάχτυλά μου. Τα έβλεπα θολά. Ζαλιζόμουν. Μου φάνηκε όμως πως κολλούσαν. Έκανα μια δυο

προσπάθειες ακόμα να σηκωθώ όρθιος. Το πάτωμα γλιστρούσε απίστευτα. Τελικά, τα κατάφερα κι ακούμπησα σ' έναν τοίχο για να μην πέσω.

Όταν έκανα ένα βήμα για να απομακρυνθώ, είδα με τρόμο, θολά ακόμα, πως είχε αποτυπωθεί πάνω του μια παλάμη, η παλάμη μου. Που ήταν γεμάτη αίματα.

Είχα χτυπήσει; Μα δεν πονούσα πουθενά.

Κούνησα το κεφάλι μου για να ξεξαλιστώ. Άδικος κόπος.

Γύρισα και κοίταξα το μέρος όπου ήμουν ξαπλωμένος πριν από λίγο, το μέρος που...

Ούρλιαξα. Το ουρλιαχτό μου ακούστηκε απόκοσμο.

Γιατί αντίκρισα εκείνη τη γυναίκα. Ξαπλωμένη κάτω. Μέσα στα αίματα. Είχε τα μάτια της ανοιχτά. Κοιτούσε με έκπληξη το ταβάνι. Φορούσε ένα κοντό ροζ σατέν νυχτικό.

Πλημμυρισμένο στο αίμα ήταν.

«Όχι, όχι!» φώναξα, ούρλιαξα ξανά μάλλον, και γονάτισα δίπλα της.

Δίπλα σε μια λίμνη αίματος.

Την ταρακούνησα. Τίποτα. Έβαλα το χέρι μου στον λαιμό της. Καμιά φλέβα δεν παλλόταν. Ήταν νεκρή; Νεκρή; Ακούμπησα και το αυτί μου στην καρδιά της. Δεν έδειχνε κανένα σημάδι ζωής.

Πλάι της ήταν πεταμένος ένας μεγάλος σουγιάς. Μέσα στα αίματα κι αυτός. Τον ήξερα καλά. Η λεπίδα του ήταν φτιαγμένη από ανοξείδωτο χάλυβα. Κι η μαύρη του λαβή ήταν απομίμηση κέρατου. Μου τον είχαν κάνει δώρο την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Λες και μου άρεσε το κυνήγι.

«Θα σε βοηθήσει σε διάφορες μικροεργασίες, ακόμα και στις βόλτες σου στη φύση. Η λάμα του είναι από ανοξείδωτο ατσάλι», μου είχαν πει.

Δεν μπορούσαν να φανταστούν πως η ίδια αυτή λάμα θα στερούσε τη ζωή κάποιου ανθρώπου.

Μ' αυτό τον σουγιά την είχα σκοτώσει την καημένη τη γυναίκα; Ήμουν φονιάς; Ήταν ποτέ δυνατόν;

Μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο; Να σκοτώσω άνθρωπο; Οποιοδήποτε άνθρωπο;

Σηκώθηκα και πάλι όρθιος, παραπατώντας. Όλα τα φωτιστικά του σαλονιού ήταν ανοιχτά, ο μεγάλος πολυέλαιος, οι λάμπες στα τραπεζάκια του καναπέ. Ακόμα και οι απλίκες τοίχου. Οι γριλίες της μπαλκονόπορτας ήταν κλειστές. Προχώρησα προς το μπάνιο. Ίσα που κατάφερα να φτάσω, όταν έκανα εμετό.

Κι έπειτα έχωσα το κεφάλι μου κάτω από τη βρύση. Κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Είχα τα χάλια μου. Τα μάτια μου ήταν κόκκινα, μαύροι κύκλοι είχαν σχηματιστεί από κάτω τους. Δεν έβλεπα πια και τόσο θολά.

Έριξα μια ματιά στα ρούχα μου. Ματωμένα ήταν. Και το μπεζ κοστούμι μου και το κάτασπρο πουκάμισό μου.

Την... την είχα σκοτώσει;

Θεέ μου!

Ξεροκατάπια. Και γδύθηκα. Τα ρούχα μου, ματωμένος σωρός στα πλακάκια. Χώθηκα στο ντους. Κι ύστερα βγήκα έξω γυμνός. Πέρασα από το σαλόνι χωρίς να ρίξω ούτε μια ματιά στο... στο πτώμα. Μπήκα στο υπνοδωμάτιό μου. Οι αχτίνες του ήλιου τρύπωναν από τις μισάνοιχτες γριλίες.

Ήταν μέρα;

Το βλέμμα μου έπεσε πάνω στο μικρό ρολόι του κομοδίνου μου. Ήταν έξι η ώρα το πρωί. Κι εγώ τόσο μπερδεμένος. Απίστευτα μπερδεμένος. Είχα χάσει ώρες πολλές από τη ζωή μου, είχα...

Σταμάτησα να σκέφτομαι.

Άνοιξα την ντουλάπα. Άρπαξα καινούργια εσώρουχα, ένα τζιν παντελόνι, ένα άσπρο μπλουζάκι. Ντύθηκα. Φόρεσα άσπρες κάλτσες και αθλητικά παπούτσια. Έβγαλα έξω κι ένα σακίδιο.

Κάθισα στο κρεβάτι. Έχωσα το κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου. Ήμουν καταδικασμένος. Η ζωή μου είχε τελειώσει.

Όλοι θα πίστευαν πως ήμουν δολοφόνος.

Δεν ήξερα αν το είχα κάνει. Δε γινόταν να το είχα κάνει. Το ένστικτο της επιβίωσης όμως μου έλεγε να το βάλω στα πόδια.

Και να πάω πού;

Όλα μέσα σ' αυτό το σπίτι είχαν τα αποτυπώματά μου. Ήταν ζήτημα χρόνου να με συλλάβουν.

Ζαλιζόμουν ακόμα. Μου ήταν αδύνατο να σκεφτώ καθαρά. Τι μπορούσα να κάνω; Τι ήθελα να κάνω πριν με κλείσουν πίσω από τα κάγκελα της φυλακής;

Σηκώθηκα από το κρεβάτι. Η τελευταία μου επιθυμία πριν με τιμωρήσουν παραδειγματικά ήταν να δω το νησί μου. Να αναπνεύσω το θαλασσινό αεράκι του, να αντικρίσω εκείνη τη λατρεμένη πύλη να κορνιζάρει για μια ακόμα φορά τον ήλιο μου.

Έχωσα βιαστικά στο σακίδιο ένα αντιανεμικό μπουφάν που βρήκα στην ντουλάπα μου. Εδώ πολύ σύντομα θα διέσυραν το όνομά μου, θα με έκλειναν για πάντα στη φυλακή, κι εγώ σκεφτόμουν μήπως κρυώσω; Ένα δειλό ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη μου. Ήθελα να βουτήξω στα νερά του νησιού μου, να εξαγνιστώ.

Πριν φύγω από το υπνοδωμάτιο, άνοιξα το πρώτο συρτάρι του κομοδίνου μου. Φυλαγμένο εκεί μέσα ήταν το άρωμα που μου χάρισαν. Κομμάτι της ζωής μου ήταν κι αυτό. Χωρίς να ξέρω το γιατί, το πήρα μαζί μου.

Έβαλα στο σακίδιο και δυο μπουκάλια νερό, κάποια χρήματα που είχα φυλαγμένα σε ένα συρτάρι.

Μπήκα στο μπάνιο, πήρα το πορτοφόλι, τα γυαλιά ηλίου και τα κλειδιά που είχα ακουμπήσει στον νιπτήρα όταν έβγαλα το ματωμένο παντελόνι κι έπειτα βγήκα στο σαλόνι.

Μα τι είχα κάνει; Είχα μπει στο σπίτι, είχα ανάψει όλα τα φώτα και μετά σκότωσα αυτή τη γυναίκα;

Δε θυμόμουν το παραμικρό.

Όχι, όχι! Δεν ήμουν δολοφόνος. Ποιος την είχε σκοτώσει όμως;

Κάποιος κλέφτης; Η κλειδαριά δεν ήταν παραβιασμένη.

Δεν ήμουν σε θέση να βάλω σε τάξη τις όποιες σκέψεις μου.

Πριν φύγω, έριξα μια τελευταία ματιά στη σορό.

«Συγγνώμη», ψέλλισα.

Τα μάτια μου βούρκωσαν.

Προχώρησα με αποφασιστικά βήματα, προσέχοντας να μην πατήσω τα αίματα. Άνοιξα την εξώπορτα και την έκλεισα αργά πίσω μου. Δεν κλείδωσα.

Πήρα το πρώτο ταξί που βρήκα μπροστά μου.

«Πάμε Πειραιά», είπα στον οδηγό.

Το πλοίο για το νησί μου αναχωρούσε στις 07:25.

Έβγαλα εισιτήριο, ανέβηκα στο κατάστρωμα με έναν καφέ στο χέρι. Τη στιγμή της αναχώρησής του το πλοίο σφύριξε τρεις φορές, ενώ εγώ κοιτούσα το λιμάνι του Πειραιά που ξεμάκραινε.

Πόσες ημέρες ακόμα θα χαρώ την ελευθερία μου; σκέφτηκα.

Κι εκείνη τη στιγμή ήταν που άφησα ελεύθερα τα δάκρυά μου...

*Μ*ικρούλα ήταν η Ολίβια όταν οι αστυνομικοί συνέλαβαν τον πατέρα της και τον έκλεισαν στη φυλακή. Ένας απ' αυτούς τη λυπήθηκε. Και την υιοθέτησε. Για χάρη του μεταμορφώθηκε σε άγγελο δικαιοσύνης, έγινε κι εκείνη αστυνομικός. Στα μάτια του Αντώνη συνάντησε τον έρωτα. Τον δυνατό, τον σαρωτικό. Όσπου ήρθε αντιμέτωπη με τα κρυμμένα μυστικά της ζωής της, αλλά και με την Ελεάννα και την εκδικητική της μανία. Και τότε ήταν που την κατηγορήσαν για ανθρωποκτονία!

Υπάρχουν αλήθειες αμείλικτες, που δεν πρέπει να λέγονται;  
Μήπως είναι προτιμότερα τα ψέματα; Κι είναι άραγε η αγάπη  
το μόνο αληθινό μας ταξίδι;



*Ένα μυθιστόρημα που πλημμυρίζει  
τη βίβη «έρωτας» με φως.*



**Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**  
[www.psichogios.gr](http://www.psichogios.gr)

ISBN: 978-618-01-3779-8



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25188

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η